

Пише: Бранко Павловић
уторак, 10 април 2012 10:42

Данас, 9. 4 .2012. године, на ТВ Б92, госпођа др Латинка Перовић је изнела своје виђење политичке сцене у Србији и у аргументацији, која је следила то њено виђење, изнела је читав низ погрешних ставова.

Како су ставови које је изнела госпођа Перовић широко распрострањени у једном делу наше јавности, то сам решио да овим текстом укажем на њихову неутемељеност.

До сада сам се уздржавао од коментарисања њених ставова због тога што се ми лично веома добро познајемо (ја сам кум њеном старијем сину, она је добро познавала моју мајку и била веома добар пријатељ мога оца Боре Павловића (1972. разрешен функције секретара Градског комитета Београда) – обоје више нису живи), међутим ова питања која је Латинка у сажетом излагању навела као тврдње које претендују да су истините, у стању у коме је Србија, захтевају расправу.

Ставови Латинке Перовић су следећи: политика ДСС о политичкој неутралности је политика изолационизма, политика СНС о евроинтеграцијама је испражњена од садржине, политика ДС је имала неке реформе али оне нису биле добре (није сасвим јасно речено, али мисли се да је било и добрих, али у превише великој мери и оних које то нису) и то је политика и Косово и Европа (није ближе елаборирала шта то за последицу по политику ДС или Србије значи) и политика ЛДП (и других мањих партија (СДУ и сл.) која је окренута модернизацији Србије и интегративним процесима којима тежи читав регион и у који је већ укључена цела источна Европа.

Редослед ставова је њен, али ја ћу прво да говорим о последњем, а затим само још о првом. О СНС и ДС, њени ставови ме не наводе да уопште расправљам.

О модернизацији и изолацији, или зашто Латинка Перовић није у праву

Пише: Бранко Павловић
уторак, 10 април 2012 10:42

Методолошки, непрекидно се „европеизација“ изједначава са Европском унијом, а под модерним се сматрају интегративни процеси, а као назадни се сматрају ставови о националној држави.

Данас се у свету, као несумњиво најмодерније и најбоље за економски развој, стабилност, већи степен запослености, мањи степен сиромаштва, већа достигнућа у науци итд. сматра ослањање на националну државу. Национално је модерно, а интегративно по моделу из деведесетих и двехиљадитих је назадно и уништавајуће за економски развој .

То Латинка Перовић не разуме, зато што никада економију није ни разумевала, а и због тога што просто научено понавља ставове који су стварно били доминантни пре двадесет година, али који су данас од самих твораца тих ставова означени као погрешни. Ту њену позицију још једино изван простора тзв. Западног Балкана понавља бриселска бирократија, али као чисти маркетинг. Латинка пледира да је то истинито.

Најбрже и најстабилније се развијају друштва ослоњена на националну државу: Кина, Индија, Русија, Аустралија, Јужна Кореја, Јужноафричка Република, Бразил, Аргентина, Венецуела, Турска, Исланд (не тврдим да је набрајање исцрпно). У оквиру ЕУ најбоље стоји Немачка као пример одлучног вођења рачуна о националним интересима и снажним упливом у привредне токове од стране немачке државе, увек када су угрожени витални интереси привреде и запослених. И као пример национално вођене политике, наравно, САД.

Да речено прво илуструјемо на примеру Немачке и САД.

Немачки кључни индекс на берзи је DAX, а француски CAC. Инвеститори последњих година значајно више верују тржишту под контролом и упливом Немачке, него далеко интернационализованијем тржишту на коме се котирају кључне компаније Француске, тако да је немачки индекс већ скоро две године дупло већи од француског (види о овоме текст Дарка Стрижака на НСПМ). То дакле није никаква теорија, него они који имају паре више верују у сигурност свог новца на далеко „националнијем“ тржишту Немачке.

Други пример је покушај Џенерал моторса да у кризи затвори Опел (његово

Пише: Бранко Павловић
уторак, 10 април 2012 10:42

власништво). Меркелова то није дозволила и неколико месеци се влада Немачке дневно бавила овим питањем, све док није направљен такав аранжман да Опел није затворен.

Трећи пример је управо постигнут споразум немачке владе са синдикатом који заступа запослене у јавном сектору (њих око два милиона), на основу кога је уговорена повишица плата 6,3% у наредне две године. Тај модел ће се сада користити и у односу на друге запослене. У исто време ЕЦБ (Европска централна банка) захтева да се плате не повећавају у земљама чланицама еврозоне. То Немачку уопште не интересује, она води националну политику.

Четврти пример је инсистирање владе Немачке да се не отпуштају радници, него да се или линеарно смањују плате, или да се ради 4 или чак 3 дана недељно, или да се иде на колективне годишње одморе, или да се скрати радно време на 6 сати итд. Све то нема везе са тржишном привредом неолиберализма из 80-их, 90-их или 2000-их. Тај национални модел решавања проблема незапослености у кризи се показао као надмоћан. И никакво делегирање питања у вези са запошљавањем на Брисел не долази у обзир.

Поред тога, Немачка је обезбедила кључни национални интерес тако што је користећи предности заједничког тржишта спроводила реформе на националном нивоу, сасвим паметно и одговорно, када то други у ЕУ нису радили. Истовремено је стварала своје развојне шансе као национална економија ослоњена на структуру ЕУ, у Кини, САД, Русији и другим деловима света. Додатно је истовремено стварала макроекономски оквир погодан за сопствену економију инсистирајући на монетарној политици еврозоне која, пре свега, одговара Немачкој.

О модернизацији и изолацији, или зашто Латинка Перовић није у праву

Пише: Бранко Павловић
уторак, 10 април 2012 10:42

